

Bom haj Bóh!

Sy-li spěwał,
Pilnje dželaš,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj móeny
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Přez spař měrny
Čerstwosć da.

Njech ty spěwaš,
Swérne dželaš
Wšedne dny;
Džeň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočn ty.

Z njebjes mana,
Njech či khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokrew će!

F.

Sserbske njedželske lopjeno.

Wudawa ho kózdu žobotu w Ssmolerjez knihicjischczermi w Budyschinje a je tam sa schwörtletnu pschedplatnu 40 np. dostacž.

12. njedžela po žvjatej Trojizy.

Mart. 7, 31—37.

Nasche sczenje wuklinczuje do ſameho khvalenja a džakowanja. Weso ſchtóz je tajke neschto naſhoniš, nje-dýrbjal tón ſwój rót ke khvalenju a džakowanju wotewricz? My paſ wém, so we wſchěch džiwach naſcheho Sbožnika hiſchče hlubšchi wotmyſl sa naſche duchowne žiwenje leži. Se wſchěch ſwojich džiwov chze wón nam ſjewicž: Da ſyti tón Sbožniš, wasch lěkař! Jako tajſi wón tež tudy psched nami ſteji jako tón lěkař teho hluchonémeho. Jako twój lěkař wón tež psched tobú ſteji, luby ſkhescejano, kiž móže tebi ſam pomhacž wot khoroſcze twojeje dusche; kotař je tebi ſznamo potajna. Tež k tebi chze wón ſwoje wumozaze ſłowo prajicž: Hefata, wotewr̄ ho! Duž proſchmy jeho:

Rjekn ſwoje hefata tež k nam!

1. Rjekn je nad naſhimaj wuſhomaj!
2. Rjekn je nad naſhim rtom!

1. Šslyſchenje je kraſny dar Boži. Hdýž ſyti hluschi, njeſtlyſchimy žaneho ſynka, ani ſpěwanje ptacžatka, ani zuneho ſaduwanja naletneho wětsika, kiž ho nam tak ſpodoba, ani naſtróžazeho hloſha hrimanja. Kaf hubjene je hluchoněmo-narodžene džecžo! Wono njeſtlyſchi ani lubosneho ſynka macžetneho rta, ani rěče ſwojich bratrow a ſotrow. Mojsrudniſche je, so jemu tež Bože ſłowo potajne wostanje, hdýž ho woſebje njewocžehnje, so psches

ſnamjenja myſle ſrosymi. Teho dla wobžarujemy whoheho člowjeka w naſhim ſczenju ſ wutrobu, dokelž běſche hluchi, a wjeſelimy ho, so jemu Jeſuš wucho wotewri. Njeje nětko trjeba, so by tón ſenje Jeſuš tež k nam pſchischoł? Njeje tež naſche wucho khore? Hdýž tež cželnje derje klyſchimy, my tola cžerpmi na duchownu hluchosć. Kaf husto je naſ tón ſenje wołał wot naſcheje mchodoscze a ſli towařſchojo ſu naſ hluchich cžinili. Wot teho cžaſa, ſo ſtaj přenjej člowjekaj na ſpýtowarja poſluchaļoj, ſtej tež naſchej wuſhi pohluschenej ſa hlóž Boži. Nima to njež na ſebi? Tak drje ſwét ſebi myſli. Cželnje hluchi bycz, ie hižom wulka ſrudoba. Ale wjele hubjenschi je tón, kiž ie hluchi ſa hlóž Boži. Pschetož na njeho cžaka ſkaženje. Jeſuš je tón lěkař, kiž móže pomhacž. Hdýž ſebi žadamy po jeho pomezy, potom nam wón duchowne wucho wotewri a ho ſe ſwojim porſtom wſchego dótkenje, ſchtóz je khore. Pod jeho wodženjom my pósnaſemy, ſáto je nam jeho drohi evangeliſ, a my ſaſtlyſchimy rěč jeho hnady, kotař nam klinči kaž lubosny hlóž. Tehdom je Jeſuš ſwoje "Hefata" prajík.

2. Tón muž w ſczenju paſ njeſeſche jenož hluchi, ale tež němy. Wón běſche němy wot naroda a njeſeſche ani rěčecž naſuſny. Duž běſche dwójzy wobžarowacž, wón móžeſche jenicžy psches ſnamjenja ſjewicž, ſchtóz ſacžuwasche. Šchtóz rót tak rad wupraja, wjeſele a ſrudobu, to dyrbjene pichi ſebi ſkhowacž a njemžesche to ſwojemu bližichemu ſobudželicž. Duž ho wón tak jara wjeſeſeſche, so Jeſuš jeho wot dwojakeho hubjenſtwa wuhoji. Bohu džakovano,

so němi njejkym. Ale my ſamy wiele hubjenschi, hdyž ſamy duchowne němi. Wón je tak jara hubjeny, dokež ſvoje wjeſele wuprajecz, ſwoju nuſu wuſkorječ njemóže ſwojemu Bohu, ſwoju staroſć na njeho cziſnycz njemóže. Kak wjele němych je, kiz ſebi njeſwérja, Jeſuſowe mјeno pſched ſwětom wuſnacz! Hefata je nam nuſne! A wón tu je, kiz chze nam pomhacz, ſo bychmy njebojaſni Knjeseſe mјeno pſched ſwětom wuſnawali, ſo bychmy jeho dobrotu khwalili a žane bjesbózne ſłowo ſ naſteho rta njeſchischi. Poſnaj ſwoju ſlaboſcz, a Jeſuſ tebi pomha.

Tón džiw nad hluchoňemym nam ſjewja naſche brachi, ale pokazuje nam ſ dobor Jeſuſowu pomož. Duž woſajmy ſo po jeho pomožu! Wón chze naſ wuhojicz, ſo móžemy wſchitzu khwalicz: Wón je wſchitko derje činiš.

Hamjeń.

„Wón je wſchitko derje činiš“.

Mark. 7, 37.

Tón Knjese wſcho derje činiš je,
To, duſcha, roſpomn ſebi;
Twój dbońt wón ſhwěrnie woſdžesche
A ſ hnadu ſtaſ je ſ tebi;
We horju, muſy, wjeſelu,
We khoroſczi a we ſchízu
Cze ſdžerža jeho ruka.

Tón Knjese wſcho derje činiš je;
Ty njebe hiſcheče tudy.
Dha hižom lubowaſche cze,
Njech tež ſy hréſchnik hudy;
Haj, prjedy hacž ſo narodži,
Cze wón ſej hižom wuſwoli
We ſwojim lubym Šsynu.

Tón Knjese wſcho derje činiš je,
Hacž runje člowjek padny;
Wón jeho ſ pada wuſběze,
Bě jemu ſaſo hnadny;
Na jeho wěru, poſluti
Wón ſmilnje hlaſa we Khryſtu
A jeho brachi hoji.

Tón Knjese wſcho derje činiš je,
Wón da nam ſ njebjieß mana,
Kiz ſa duſche je ſchewjenje,
Sedž Boža, žiwnoſć khmana;
Rót, wuſchi wón nam wotewri,
So bychmy jědli, ſlyſheli
Khleb ſ njebjieß, ſłowo Boža.

Tón Knjese wſcho derje činiš je,
Wón ſa naſ wumrje, ſtaný,
Nam ſwěſci ſvože njebjefke
Pſches ſwoje ſhwjate raný;
Wón je tež ſa naſ ſ njebju ſtipi,
So by nam bydlo ſhotowil
A Ducha ſ troſchtu pôblal.

Tón Knjese wſcho derje činiš je,
Njech tež naſ druhdy ſrudži,
Hdyž pſchiwiedže nam thſchnoſeže
A čzemne mroki ſbudži;
Wſchaf wón nam kruczi wěru, móz
A čini, ſo na horja náz
Saſ jaſne ranje ſwita.

Tón Knjese wſcho derje činiš je,
To njeſapomn, o duſcha!
Njech wón tež dale ſ tobu dže,
Sso wjeſcz daj, kaž ſo ſkuſcha.
Hlej, potom junu njebojo maſch,
Hdžez ſ džakom khwalbu ſaſpěwaſch:
„Wón je wſcho derje činiš!“

K. A. Fiedler.

W zyrkwi.

Pucžowazh rjemjeſlniſſi jenu njeđelu do jeneje wky pſchiandže, jako runje ludžo w ſwojich ſwiedženſkih drasczenjach nutrniſe ſemſchi džechu. Wón běſche ſaſakly, njerodny towarisch, to pokasowasche jeho ſdrjene wobleženje, jeho dživi wužměſchazh poſlad, kothž na ſemſcherjow wudžerasche.

„Czaſajče jeno!“ wón pſchi ſebi rjekn, „chzu waſ hižom mjeſacz! ſchto macže wó tajſe pychatſtwo hnacz, a ja khodžu w lumpach!“ Tak ſo wón khroble mjeſ nich měſchesche a wotsje a hjeſe wſchego nutrneho ſacžueža do zyrkwe ſastupi.

Wón zyle do předka ſ wotarjej džesche, hdžez czi ſtari wožadni wotzojo we ſwojich dolhich čornych roprach a ſe ſlebrobelymi wložami ſedžachu, a mjeſ nimi město wsa. Wón drje ſo nadžiſeſche, ſo jeho ſ zyrkwe woſpoča, do ſotrejež, kaž ſam čujuſeſche, ſo we ſwojim wobleženju popratym njeħodžeſche, a runje nad tym poſtorkom mjeſeſche wón ſwoje wjeſele. Ale wſchitko čiſche ſedžo wosta; jedyn ſtarý bur pödla njeho jemu ſamo ſwoje ſpěwarſke pſchidžeržowasche, jako phtny, ſo tón zuſy člowjek žaných njeſeſche, a ſo mohl ſeſje ſ nim do nich ſobu hladacz, tón ſtarý muž ſwoju ruku na ramjo mlödscheho poſloži.

Temu pucžowarjej bu pſchi tym horzo. Sa žiwenje rad budžiſche wón ſ zyrkwe ſchol, ale koſowokoło bě wón wot ludži woſdath; wón běſche kaž ſaſohnowaný na ſwojim měſcze, a nětko ſo tež předowanje hižom ſapocža. Wono rěčeſche wo „kwažnej dracze“, a pſchezo ſaſo temu zuſbnitej ta praſchen ſ wuſhomaj klinčeſche: „Pſchecželo, kaž ſy ty ſem nuts pſchischoł a nimaſch žaneje kwažneje draczy?“

Temu běſche, jako by duchowny jeničžy ſa njeho ſameho předowal, a tola móžeſche wón jeho na jeho měſce ſeſady kletki lědy wiđečz. Ale jeho ſłowa ſo ſ hrimanskim hloſkom do jeho wutroby dobywachu — a jemu bu jaſne, wón, niž jeno ſe ſwojej ſapróſchenej, roſtorhanej draſtu, ale ſe ſwojej nječiſtej wutrobu, běſche tón muž, ſotrehož dyrbjachu czi ſlužobníz ſwiaſacz a wonežiſnycz do najhluſcheje čiemnoſeže, hdžez budže wucze a ſubow kſchipjenje. Zeho hréſhne žiwenje pſched njeho ſtupi, a bjes teho ſo to wjeđiſche, ſylsy ſ jeho wocžow kapachu.

Boža ſlužba běſche ſkonečena. Ludžo džechu domoj — hdžeha dyrbjesche ko tón zuſbnik wobročicz? Lacžaty wón na pohriebniſchzu ſtejeſche — duž jeho předawſchi ſuſhod ſ njemu ſtupi. „Pojče ſobu, mlody mužo“, wón pſchecželniſje džesche, „Wý móžecze poſla mje woſjedowacz.“

A po jědi je tón starž, kiz běſche ſhwěrny hospodař, doho ſe ſwojim hroſzom rěčaſ a ſhonil, čehodla je wón w zyrkwi plakal. Ma to ſo wón njeje ſe ſazpicžom wot njeho woſwobročik, dokež

vo jeho mnohich hréchach hlyščesche, ale je jemu ruku podal, so by jemu na prawy pucz wróćzo dopomhal.

Tón rjemježnisski njeje tu wjež sažo wopuščejil, ale je tam wostał a swojego rjemježla hladal. Nětka wón w tamnej wzy s prawom mjes starymi ludžimi syda, pschetož jeho wložy su hižom schědžiwe, wón je tež swonkownie a snutskownie tu prawu swjedžensku drastu a dostojuńu njedželsku pyczu wobleczeny.

F.

Džak a próstwa.

(Spitta.)

2. Kor. 5, 17.

O swérny Jeſu, Šbožniko,
My džak eži spěwamy
Sa wšchitko schtož ſo minylo,
Schtož nowe ſtowril ſy.

Sy krobloscž naſchu ſacžeril,
We kotrejž běchmy tu,
A ſasparnych ſy wubudžil,
Tim pomhal ſ ſiwenju.

Sy nowu žadoscž ſahoril
Sa ſubla njebeſke,
A do wutrobh ſaſhczepil
Nam hnady czerjenje.

Ma dale ſtare minyč ſo,
Sso wjele wonowicž,
Prjed' hacž ſa ſvérnoſcž pocžefcžo
Eže mohli pſchekraſnicž.

Th žadocž daſch a ſpokojeſch,
Tež naſchu wobledžbij;
A tajlichž měcž naſ radu chzesch,
Naſ tajlich dohotuj.

Naſ wubudž wſchědnie, ſtróſboscž daj,
A wuſwjecž zyle naſ;
Ach, njeopuszcž, ach, wuſhowaj,
Ežet pſcheko ſ hnadu naſ.

Ežiń duhej ſpodobne wſcho ſam,
Schtož cželu woſidne;
Pſchah prawdy ſahodny ežiń nam
A brěmjo lóžiſche.

Ach, njeđaj, ſo by wot Tebe
Naſ něchtu dželilo,
Ežehu naſ, ſo bych ſuhiſte
Nam ſwiate pucze ſo.

Ach, ežiń naſ Tebi ſpodobnych,
Daj možy ſiwenja,
A ežiń naſ Tebi podobnych,
Nam pomhal ſ wyſoka.

Surij Bróſſ.

Bohudowěrjenje.

Puczowarske pjenjesh běchu jenemu miſionarej dospołnje wſchle. Wón bě hluſoko w ſnutſkownym kraju a dyrbjeſche wjele mil psches puſczinu a njebohdlene krajinu puczowacž, prjedy hacž ſažo ſ pſcheczelam pſchińdze. Nimale budžishe wón wutrobitoſcze ſył

pschi myſli na to, ſo ma zyle bjes provianta a wſchędru druhich frédkow tole strachoszow=polne puczowanje nastupiež. Ale wón ſo Bohu dowéri a bu ſa ſwoje dowěrjenje ſpodžiwnje mytowaný! Hdzěžkuli wón pſchińdze, ſo psches někaſku ſbožownu wobſtejnoscž blido kryte namaka ſa njeho a jeho pſchewodžerjow, mjes kotrymiž běſche tež jedyn narodowz, kotryž bě ſo jemu pſchisamkył, ale hacž dotal kſchesczijanstwo hisheze pſchijal njeſbě. Žedyn džen ſak tutón ſe ſyłami we wocžomaj a ſ czežkim ſamjenjom na kribjczce, kotryž brěmjo czežkeje winy woſnamjeniesche, pſched miſionara ſtupi a ſ tſchepjetazym hložom wo wodacze proſchescze. „Czechodla?“ ſo tamny džiwajzhy woprascha, th mje ſranil njeſbhy.“

Duz tón mlody muž powjedaſche, ſo je wón jenemu předowanju pſchipoſluchał, w kotrymž je miſionar prajíł, ſo móže Bóh ſwojim wěrjazym khléb ſ njeſbja ſlacž, a ſo tucži ženje dwělowacž njeſmědža nad dopjelnjenjom ſwojeje modlitwy: „Masch wſchědny khléb daj nam dženſa!“ To je jemu pſchejara njewěrjomiſje klinečalo. A jako je wón ſrotki ežiſ na to ſyłſchal, ſak je miſionar někomu powjedał, ſo je nět ſwoj poſledni toleř wudal, je wón pſchi ſebi pomylil: „Nětka čzu wohladacž, hacž tón běly muž tež cžini, ſak wón naſ wucži! hacž ſo wón tak twjerdźe na ſwojego Boha ſpuszcža, a hacž dužy po puczu czežkeje myſzle a njeſcerpliwy njebudze!“ Tehodla je wón jemu ſlědował wſchitke te dny a thđenje a je widział, ſak ludžo, kiž jeho njeſnajachu, njeprōſcheni jeho ſe wſchém niſnym ſastarowachu a wón ženje niſu njeſcerpjeſche.

„Twój Bóh dyrbi wulki Bóh a twoja wera rjana wera bycz!“ wón ſkonečni. „Schto mam cžinicž, ſo budze twój Bóh tež mój Bóh a twoja wera tež moja wera?“

To běſche ſpočatki jeho wobroczenja, kotrež ſo bory dospołni.

F.

Ssón.

Ja lecžich a lecžich ſe kſchidkomaj ſedžiwoſcze pſchego wſchescze horje. Mała bu piſana ſemja pod mojimaj nohomaj, wulke, daloke, hójske a ſ mojemu pſchijecžu wotewrjene njeſbjo, mojego ſedženja wotyknieny kónz. Skonečnje mje jeho ſwětleschcz o wobja; ja cžujiach, ſo pſched Božim trónom ležach, hlyſchenja a widženja ſyñ w radoſci tuteho ſbózneho ſacžuwanja. Ja njeſamóžach ſwojej wocži poſběhnyč; na ſwojimaj ſolenomaj ležach ſulený a woblicžo ſapſchikych pſchi ſhodženſkach tróna.

„Kneže, ſchto chzesch, ſo dyrbju cžinicž?“ běſche moja tſchepjetaza modlitwa.

„Th njeſměſch wostacž, th dyrbiſch ſažo dele,“ rěkaſche bójske wotmoſwjenje; „wsmi tón poſkład, kotryž ſy tuď ſamakał, a dawaj kóždemu wot njeho, kotryž ſo eži bliži; haſke potom, hdyž ſy wſcho roſdawał, ſměch ſažo pſchińcž.“

Ja w ſyłach ležach, tola ſwojej ſyłnej wocži poſběhnywſchi jeniczki ſbózny poſlad ſežinich do woblicža teho, kiž rěčeſche a je luboſež. Duz ſo mi wſchitko pominy w teſle njeſeſkej radoſci, ſo Boha widžach. A jako ſo ſažo ſamakach, běch ſam, ſemja ſe ſwojim wſchědnym wobkhodom wokolo mje, njeſbjo ſdalene, cžemnje ſawodžete; ale w mojej wutrobje ſo ſpěwaſche a klinčeſche: „Ja ſy m jeho widział,“ a w mojimaj rukomaj wotpocžowaſche wulki, czežki poſkład ſe ſameho ſłota! Tak wulki wuſbytk! Zyle ſiwenje dyrbjeſche ſ temu kluſhcz, jón ſroſdželovacž, kruch po kruchu! a „prjedy njeſměſch ſažo pſchińcž, doniž th wſcho ſnjerowdawa,“ ſak mi we wuſhomaj klinčeſche. Duz mje wulke wjezele ſaja, a jako chžich ſ poſneje wutrobh jubjeli ſyň ſaſlincžecž dacž — wotužich — bě to ſón! Ale we wutrobje tola hishczce klinčeſche, ſchtož mi tón Kneſ ſohladacž da a ſchtož wón mi porucži. A Bóh budž ſhwalený, ja tón poſkład ſamakach a ſměm jón dale

rosdželec̄, a bym-li s tím svojemu Bohu ſlužil, potom ſměm ſo wrócejic̄ do Wbężezoweho klinu, jeho widziwschi kaſkiž je, wot węcznoſcze hac̄ do węcznoſcze.

F.

Hejtman Wiedeburg.

(Poſtrac̄owanje.)

Njepſchewawaze a pilne dželo bjes wuzitka njewosta. Woda we lódzi pomalu wotebjerasche a lódz ſo, kaž móžesche lóždy widzeč, dale a bôle ſ njemdrych žolmow ſběhasche. Ale pſchi wſchém tym běſche straschnoſc̄ ſa hejtmana a jeho ludzi hishcze pſchego jara wulka. Wulka njespodobnoſc̄ bě tež to, ſo běchu wodowe ſhud, kiž delka na lódzinym dnje ležachu, wot mórskeje wody poſtryte, kotaž bě tam ſ džeru, do dna wuraženu, naběžala. Wojakow, kiž ſe wſchej mozu plumpachu, ſa krótki čaſ ſacznosc̄ žaloſnje cžwilowasche. Žena jenicžka cžwiza ſ wodu horla pódla kuchnje ležesche, ale wſchitzh ſ njeje jenož pſchi najwjetſchej lacznosc̄ cžecpachu, dokelž mějachu ju po wſchej móžnoſci lutowac̄. Wulke ſbože bě to, ſo druhdy ſliw deschęza pſchiúdze, tak ſo móžachu pſchi tajkej ſkladnoſci tójschto deschęzweje wody do wſchelakeho ſudobja doſtac̄ a ſo jeje ſ cžaſhami do wole napiež. Tež běchu někotre ſhud wina na lódzi. Ale wino lacznosc̄ tak derje ſastajic̄ nje-móžesche, kaž woda; wone drje ludzi na ſhwili poſylni, potom běchu pak cžim ſprózniſhi a ſaspaniſhi.

Tsi dny a tsi nozy běchu wětry džiwje ſalhadžale. Kunje tak dolho běchu wbosy wojažy bjes pſchecząca pſchi plumpach ſtejeli a pilne plumpali. Tich ruzh běſtej wot tajkeje dolheje napjatoſc̄e wſchej ſaczelje, a woni ſzami móžachu ſo lédh wjazy na nohomaj ſběržec̄. Šlónčnje, jako bě ſo ranje ſchtwórteho dnja pſchiblizilo, ſo wětry ſměrowachu, a nowa nadžija ſastróžane wutroby napjeli. Wiedeburg ſo nětko pſchede wſchitkim wo to ſtarasche, ſo běchu wojažy cžoplu, poſylnjazu jědž, kotrůž běchu hac̄ dotal parowac̄ dyrbjeli, ſažo doſtali. Tola předh hac̄ ſo to radži, dyrbjachu nowy ſtrach pſchetrac̄. Matrosa, kotrehož běſche ſa kucharja poſtaſil, běſche ſo někaſ ſ wohnjom pſchehladeł. Drjewjaný wjerch kuchnje ſo ſapali a ploomjenja ſe wſchej ſpěch-nosc̄u dale a bôle wokolo ſo hrabachu.

Wojazh běchu kaž poraženi, jako ſo tuto nowe njeſbože ſta. Woni budžichu w prěních ſtróželach najradſcho do morja dele ſkocžili, ſo běchu ſ najmjeñſha hroſnemu ſpalenju wucžekli. Ženož knjes hejtman tež w tutej nuſy žaneho ſtracha njeſnajesche. Wón mér pſchikasa, a wojažy běchu jemu poſluskni. Potom wón mótsje ſawola: „Njestrachujc̄ ſo, džecži! Bohu lubemu Knjesej njeje ničo njemóžne. Wón je naſche ſiwenje hac̄ dotal pſched žolmami ſwarnował, wón je tež wěſeze pſched ploomjenjemi wuſhowa. Njech lóždy muž na ſwoje měſtno ſhwata a njech džela, kaž je trjeba. S Božej pomožu tež tuteho noweho njepſchecžela ſbožownje pſchewinjem.“ Wón da hnydom roh ſ plumpow do kuchiny, kiž ſo paleſche, poſožic̄, a wojažy pſches nje ſhěſſe rucze ſello wody na plumpachu, ſo woheń hac̄ do poſlednjeje ſchřicžki ſhafachu. Boh běſche jich prózowanje tak požohnował, ſo bě ſa krótki čaſ wſchón wohnjowy ſtrach woſtronjeny.

Wſchitzh ſo nad tym ſradowachu. Wiedeburg ſtupi pak ſ ſwojim ludžom a jim praji: „Džecži, Bohu luby Knjese je ſažo pomhal a naſ pſched ſmjerzu wuſhował. Sa to chzemý ſo jemu tež ſ zhléj wutrobu džakowac̄. Kaž ſo wózjez ſmili nad džecžimi, tak ſo ſmili tón Knjese nad tymi, kiž ſo jeho boja. Vorucž temu Knjesej ſwoje puče a měj nadžiju ſ njemu: wón budže wſchitko derje cžinic̄.“ A wón ſo poſlalny a wſchitzh jeho wojažy

tež na kolena pođechu a ſhwilachu ſ nim Boha, ſo bě jich tež ſ tuteje nuſy wumoh̄.

Potom džesche Wiedeburg dele do ſwojeje ſtvički, ſo by tam po thych wſchelalich prózach a ſtrachach poſledních dnjow trochu wotpožnył a nowu móz dobył. Tola ſedom běſche tam wón ſhwili pſcheył, jako jedyn jeho podwyschlow, ſhvěrny a ſprawný člowjek, ſ njemu pſchiúdze a jemu powjedasche, ſo je delka na dnje a na boſach lódze ſtrachne wrijefanje ſhyschec̄, ſchtož drje je ſnamjo, ſo ta ſtara a ſhablata lódz dale wjazy wudžeržec̄ njemóže, ale drje najſterje bórsh na kruchi poňdže a ſo ſe wſchém, ſchtož je na njej, do mórskeje hľubinu podnori.

„Seže Wý to naſchim ludžom hižom prajili?“ ſo jeho Wiedeburg prahcesche.

„Woni to hižom wjedža“, podwyschli wotmołwi, „pſchetož wſchitzh ſu rjapotanje ſzami ſhyscheli.“

Tola tež tute ſlowa bohabojaſneho hejtmana twjerdu wěru do Božej pomožy njemylíchu. Wón hnydom horje na lódzinu ſchw džesche, hdžez wſchudže poſhmurjene cžola a blèe woblicža wuhlada. „Kaž Boh ſchze!“ wón měrnje a poſkojnje ſ wojakam rjekny. „Wón je nam ſiwenje dał, wón móže nam je tež wſocž, hdžez ſtej naſch cžaſ a hodžina po jeho radže a woli pſchisħlej. Modlež ſo pſchede wſchitkim ſ Wumožnikej wbohich hřeſhnikow, kiž je pſchisħol, phtacz a ſbóžnych cžinic̄ wſchech, kiž ſu ſhubjeni! Wón naſ njeſastoreži, hdžez ſ ponížnym a nadžiupołnym doverje-njom ſ njemu pſchiúdžem. Je Khrystuž naſche ſiwenje, dha je tež ſmjerž naſch dobył. Tež mórske žolmy, a hdž běchu tež naſhórje ſalhadžale, njemóža naſ ſ jeho ruki wudréc̄. Seho mjenou budž ſhwilene do węcznoſcze!“ Štýknýwſchi ružy ſo na to ſ ſwojemu Wumožnikej ſ cžicha modlesche. Wojažy tež tak cžinjachu; wot žaneho njebe ſane ſlowežko ſtracha abo ſmjerneje bojoſeje ſhyschec̄. Ženož temu abo druhemu ſo cžicha ſylsa po ſizu ronjeſche. Wutrobitoſc̄ ſ wěry a mér Boži ſe wſchow ſwěczeschtet a wſchitke wutroby ſměrowaschtej.

Potom Wiedeburg ſ jenej plumpje pſchistupi a počza pilne plumpac̄. „My chzemý“, wón praji, „ſ najmjeñſha wſchó cžinic̄, ſchtož móžemý, ſo běchu ſwoje ſiwenje ſdžerželi; to je naſcha pſchisħluscnoſc̄, kotrůž mamý hac̄ do poſlednjeho wokominkenja dojelnic̄.“ Tež tuto jeho ſlowo a jeho pſchikkad wojakow ſbudži. Wſchitzh ſo ſ plumpam cžisħežachu a ſe wſchej mozu dželachu. Sežezorh buchu poſrubane a wſchitko, ſchtož móžachu jenož někaſ parowac̄, to do morja cžiſných, ſo běchu cžežu lódze po móžnoſci pomyeñſhili. A tak ſtara rjapotata lódz po morju pluwaſche, hdžez ju wětr něhdže cžerjeſche. Bóřsh ſo nowy ſtrach poſasowasche. Běchu to róžkate ſkalu pod wodu, do kotrýchž žolmy ſylnje praskachu a ſo džiwje wot nich wotražowachu. Hdž by lódz ſe ſwojim džerawym dnem na tajku ſkalu trjechila, dha by ſo wěſeze roſraſyla, a wſchitzh, kiž na njej běchu, běchu ſo tepic̄ dyrbjeli. Někotrehožuliž bě drje teho dla nowa bojoſc̄ ſajala a počzachu jedyn druhemu božemje prajic̄. Žalo pak widžachu, ſo ſo Wiedeburg njeſtrachuje, dha tež woni ſažo dobru nadžiju dobyčhu a ſo dale njebojachu.

(Pſchichodnje ſlónčenje.)

„Pomhař Boh“ njeje jenož pola knjiesow duchownych, ale tež we wſchěch pſcheda w a ſnjach „Sſerb. Nowin“ na wſach a w Budyschinje doſtac̄. Na ſchitwórc̄ ſeta placzi wón 40 np., jenotliwe cžiſla ſo ſa 4 np. pſchedawaju.